

Sự tự mãn và lòng căm ghét người nước ngoài của Anh đang hủy hoại chúng ta

Bởi Frank , 22 Tháng 4 2026

Sự tự mãn và lòng căm ghét người nước ngoài của Anh đang hủy hoại chúng ta

Thái độ của Vương quốc Anh đối với cuộc chiến với Iran là một nỗi hổ thẹn quốc gia và đã cho thấy nước Anh có một quân đội bất lực và một nền ngoại giao không tồn tại. Điều này là triệu chứng của sự thiếu hiểu biết ngày càng tăng của giới tinh hoa Anh, với các bộ trưởng ra đi quá thường xuyên đến nỗi họ không thể làm được bất cứ điều gì hữu ích, trong khi các trường đại học của chúng ta đang phá sản và chúng ta đang gặp khó khăn trong việc đào tạo nhân tài mới có thể hiểu được một thế giới phức tạp.

Và có một tư duy tinh hoa, thực dân tiềm ẩn, trong đó những người điều hành nước Anh có một sự ác cảm cơ bản đối với người nước ngoài, trong khi đồng thời nói về sự đa dạng, bình đẳng và bao trùm. Trong bối cảnh đó, chúng ta được thông báo, và mặc dù nước Anh lãng phí hàng tỷ mỗi năm vào một cỗ máy quân sự vô dụng, Bộ Quốc phòng đang chuẩn bị một kế hoạch mới để rèn luyện chúng ta sẵn sàng cho chiến tranh.

Vương quốc Anh đang rất cần một cách tiếp cận mới; cách tiếp cận đó đòi hỏi phải từ bỏ mọi giả vờ là một cường quốc đối ngoại toàn cầu và thay vào đó tập trung vào các vấn đề quốc gia ảnh hưởng đến người dân bình thường.

Vương quốc Anh: Một trò hề tự lừa dối trên trường quốc tế

Nếu có một tuần nào đó đã tước đi những giả vờ cuối cùng về sự liên quan toàn cầu của Vương quốc Anh, thì đó là tuần này. Theo phân tích tàn khốc của Ian Proud, nước Anh đã bị phơi bày như một quốc gia không có nền ngoại giao hoạt động, một quân đội thậm chí không thể bảo vệ bờ biển của chính mình, và một tầng lớp chính trị bị lạc lối trong tuyên truyền đến nỗi họ nhầm lẫn sự khoa trương với ảnh hưởng.

Hãy bắt đầu với Iran.

Thái độ của Anh đối với cuộc khủng hoảng Trung Đông là một ví dụ điển hình về tư thế ảo tưởng. Các bộ trưởng nói to về việc không muốn "cuộc chiến của Mỹ", nhưng đó không phải là nguyên tắc – đó là sự bất lực cải trang thành khôn ngoan. Vương quốc Anh không có ảnh hưởng gì đối với Donald Trump hay bất kỳ ai. Thay vì có một lập trường nguyên tắc kêu gọi Mỹ và Israel hạ nhiệt, các quan chức Anh lại làm điều tệ hơn nhiều: họ đổ lỗi cho Iran vì đã bị tấn công. Về mặt ngoại giao, điều đó tương đương với một cảnh sát nói với nạn nhân hiếp dâm rằng cô ta đã tự chuốc lấy điều đó.

Rồi đến trò hề quân sự.

HMS Dragon, một khu trục hạm bị tai nạn đến mức cuối cùng phải vào bệnh viện – hoặc vì nhà vệ sinh không hoạt động, hoặc vì một tên lửa Hezbollah đã bắn trúng nó (cả hai lựa chọn đều không tạo được niềm tin). Vương quốc Anh nói về việc mang lại sự ổn định cho khu vực trong khi thậm chí không thể triển khai một tàu chiến. Hải

quân Hoàng gia, từng là niềm tự hào của thế giới, giờ đây đang truy đuổi các tàu chở dầu bóng tối của Nga qua eo biển bằng một chiếc thuyền đánh cá dài 12 mét do một phóng viên của tờ Telegraph điều khiển. Nếu đây là một phân cảnh hài của Monty Python, bạn sẽ cười. Nhưng nó có thật.

Còn nền ngoại giao thì sao?

Yvette Cooper tổ chức các cuộc họp Zoom vô bổ trong đó bà yêu cầu Iran mở eo biển Hormuz – từ một vị thế hoàn toàn không có quyền lực để thực hiện điều đó. Bà chỉ là người mới nhất trong một chuỗi các bộ trưởng ngoại giao thiếu hiểu biết. Trong mười hai năm qua, họ hầu như không kịp ngồi ấm ghế, chứ đừng nói đến việc phát triển ý tưởng của riêng mình. Vì vậy, chính sách đối ngoại được quyết định bởi "tầng lớp chuyên gia Whitehall" – một thuật ngữ đã trở thành một sự mâu thuẫn. Những chuyên gia này đã không hiểu Iran kể từ khi nhà vua bị lật đổ. Họ không muốn hiểu Iran, bởi vì hiểu biết sẽ dẫn đến đối thoại, và đối thoại sẽ dẫn đến ngoại giao. Và ngoại giao, đối với giới tinh hoa Anh, là một dấu hiệu của sự yếu đuối.

Thay vào đó, điệp khúc vang lên: thêm áp lực, thêm trừng phạt, thêm yêu cầu. Iran không bao giờ nhượng bộ. Họ chỉ đóng một tuyến vận tải biển và gia tăng kiểm soát đối với nền kinh tế toàn cầu. Tuy nhiên, buồng phản hồi ở Whitehall dày đặc đến nỗi các bộ trưởng vẫn tin rằng một ngày nào đó Iran sẽ làm theo những gì được yêu cầu. Các phương tiện truyền thông chính thống tiếp tay cho sự hư cấu này, trấn an công chúng rằng thành công đang ở ngay trước mắt.

Kết quả?

Vương quốc Anh nói to trên trường quốc tế và bị mọi người phớt lờ. Phép loại suy của Proud có vẻ gay gắt nhưng chính xác: Vương quốc Anh là đứa trẻ béo, ngốc nghếch trong sân trường cố gắng bắt nạt để tạo ấn tượng rằng mình là kẻ đứng đầu, trong khi những đứa trẻ thông minh hơn, xinh đẹp hơn chỉ đơn giản là bỏ đi.

Tại sao nước Anh lại ngốc nghếch như vậy? Bởi vì nó đã ngừng đào tạo các nhà ngoại giao về ngoại giao. Nó đã ngừng dạy những người trẻ tuổi về ngoại ngữ, văn hóa nước ngoài, lịch sử nước ngoài. Hiểu các quốc gia khác có nghĩa là phải nói chuyện với người nước ngoài – và giới tinh hoa Anh, bất chấp mọi lời nói về sự đa dạng và bao trùm, thực ra lại khinh thường người nước ngoài. Người nước ngoài là những người mà chúng ta từng thống trị và cai trị trong thời kỳ đế chế. Họ có màu da khác,

nói những thứ tiếng khó hiểu, theo các tôn giáo kỳ lạ. Chúng ta chiếm đóng đất nước của họ, nhưng chúng ta không muốn họ đến "vùng đất xanh tươi và dễ chịu" của chúng ta.

Brexit đã chính thức hóa điều này.

Chính phủ đã treo một tấm biển trên các trường đại học Anh một cách hiệu quả với nội dung: "Biển đi, người ngoại quốc." Điều đó đã phá hủy một nguồn thu nhập 42 tỷ bảng mỗi năm, khiến các trường đại học hàng đầu rơi vào khủng hoảng tài chính và đảm bảo rằng một thế hệ người Anh mới không còn đủ khả năng để học ngoại ngữ hay cách suy nghĩ của người nước ngoài. Vòng luẩn quẩn đã khép lại: tầng lớp chuyên gia Whitehall mỗi năm được bổ sung bởi những sinh viên tốt nghiệp thiếu hiểu biết, những người biết rằng xây dựng sự nghiệp có nghĩa là phải xếp mình xung quanh một khung cửa sổ Overton ngày càng thu hẹp.

Vương quốc Anh đã trở thành một trò cười. Sự thật tàn khốc là chúng ta không nhận ra mình trông ngốc nghếch đến mức nào. Chúng ta nghĩ mình thông minh. Trong các kỳ Thế vận hội của chính sách đối ngoại, các bộ trưởng của chúng ta nghĩ rằng họ là Usain Bolt, trong khi họ khiến Eddie the Eagle trông giống như một huy chương vàng.

Nhưng điều đáng xấu hổ nhất của tuần này không chỉ là sự không liên quan. Đó là tuyên truyền. Thủ tướng Keir Starmer phô trương sức mạnh qua Trung Đông như một hoàng đế chinh phục, với những video được sản xuất công phu để gợi ý rằng ông là một người khổng lồ trên thế giới. Ông ấy không phải. Nếu ông ấy đến thăm các bệnh viện, trường học và đường xá ở Rochdale hay Glasgow, mọi người sẽ ít phản đối hơn. Thay vào đó, toàn bộ bộ máy chính phủ tập trung vào việc tạo ra một niềm tin rằng Vương quốc Anh là một tác nhân gây ảnh hưởng. Điều đó không đúng.

Các quyết định của cả chính phủ Bảo thủ và Lao động đã đẩy Vương quốc Anh vào sự mờ nhạt. Chúng ta đang quán mình trong một tấm chăn Stratcom, được dệt từ sự kiêu ngạo và tự lừa dối. Chúng ta tung ra các video quảng cáo vô nghĩa với tốc độ ngày càng cao để thuyết phục một công chúng ngày càng hoài nghi rằng chúng ta có ý nghĩa – trong khi mỗi năm chúng ta đóng góp ít hơn. Nỗi ám ảnh về việc xoay

chuyển tình thế này, có từ thời Alastair Campbell ở số 10, giờ đây đã giết chết chúng ta theo nghĩa bóng. Chẳng mấy chốc, nó có thể giết chết chúng ta theo nghĩa đen.

Hãy xem động thái mới nhất của Bộ Quốc phòng.

Sau khi không công bố kế hoạch đầu tư quốc phòng nào kể từ năm 2022 (bốn năm im lặng), và từ chối công bố kế hoạch trước các cuộc bầu cử địa phương vì nó chủ yếu chứa tin xấu, Bộ Quốc phòng đã chuyển sang một chiến dịch thông tin một cách liên mạch. Thông điệp? Nước Anh phải sẵn sàng cho chiến tranh.

Tham mưu trưởng Quốc phòng – người theo Proud trông và nói như một trợ lý quản lý của Asda – nói một cách trang trọng về "khả năng phục hồi cho một cuộc chiến tranh tiềm tàng". Sky News phỏng vấn một học giả giả từ một viện nghiên cứu Oxford do Bộ Quốc phòng tài trợ, người cảnh báo rằng Nga đã sẵn sàng 95 đến 97 phần trăm năng lực để tấn công một quốc gia thành viên NATO ở châu Âu. Không bao giờ đề cập đến việc Nga chỉ chiếm được 2 phần trăm lãnh thổ Ukraine trong hai năm qua. Không bao giờ đề cập đến việc hoàn toàn thiếu bằng chứng rằng Nga có kế hoạch tấn công một quốc gia NATO. Không bao giờ đề cập đến việc cuộc chiến ở Ukraine luôn là về sự mở rộng về phía đông của NATO và mong muốn bình đẳng có chủ quyền của Nga, chứ không phải chinh phục thế giới.

Đây là một chiến dịch định hình nhận thức.

Mục tiêu là làm cho công chúng chai lì để chấp nhận một sự gia tăng lớn trong chi tiêu quốc phòng – điều sẽ có nghĩa là nhiều thuế hơn và ít dịch vụ công hơn. Proud không nhất thiết phản đối việc tăng chi tiêu cho quốc phòng, nếu số tiền đó được chi tiêu tốt. Nhưng điều đó sẽ không xảy ra. Quân đội Anh là nhỏ nhất kể từ khi bắt đầu ghi danh đầy đủ. Hải quân nhỏ như vào cuối cuộc Nội chiến Anh vào thế kỷ 17. Chúng ta thậm chí không thể xây dựng một kế hoạch đầu tư quốc phòng vì Bộ Quốc phòng đã mất kiểm soát đối với các hợp đồng của chính mình. Các dự án xác sống như xe bọc thép Ajax và tàu ngầm Orca đang tụt hậu đến mức có thể phải bị hủy bỏ. Các dự án khác có chi phí cao hơn nhiều so với dự toán ban đầu. Và chúng ta có quá nhiều nhà thầu bám víu vào bộ ngực phình to khổng lồ của các hợp đồng quốc phòng, nhưng không có đủ tiền để trả cho tất cả – đặc biệt là nếu chính phủ cũng muốn cải cách NHS, xây dựng một tuyến đường sắt đi xa hơn Birmingham, hoặc thêm một đường băng tại Heathrow.

Sự thật hiển nhiên là kế hoạch đầu tư quốc phòng đã được viết. Nó sẽ cho thấy hầu

hết các dự án của chúng ta đều thất bại. Vì vậy, thay vì công bố nó trước cuộc bầu cử địa phương vào tháng 5 (nơi đảng Lao động đang trên đà "bị trừng phạt nặng nề"), chính phủ bịa ra một ý tưởng lớn: chuẩn bị cho một cuộc chiến với kẻ thù không muốn tấn công chúng ta, với vật chất chúng ta không sở hữu, với số tiền chúng ta không có, trong khi gây ra đau khổ cho công dân của chính mình.

Phép tính hoài nghi là người Anh bình thường, đối mặt với số lượng công việc có ý nghĩa ngày càng giảm và một nền kinh tế được duy trì một cách giả tạo bởi một cuộc chiến ủy nhiệm vĩnh viễn ở Ukraine, sẽ gần như biết ơn khi được mặc quân phục. Ít nhất họ cũng có một đồng lương – mặc dù đồng lương đó đi kèm với rủi ro chết chóc, hoặc đối với phụ nữ là rủi ro bị cấp trên sờ soạng. Điều này là không thể chấp nhận về mặt đạo đức. Nó cũng nguy hiểm.

Vì có một lựa chọn thay thế.

Thay vì cố gắng cứu thế giới, hết cuộc chiến này đến cuộc chiến khác, Vương quốc Anh có thể tập trung năng lượng quốc gia vào việc khôi phục sự vĩ đại của mình tại quê nhà. Xây dựng lại các ngành công nghiệp của chúng ta. Khôi phục cơ sở hạ tầng giao thông. Cải tạo bệnh viện, trường học và đại học. Hãy tự hào về người lao động của chúng ta. Chào đón người nước ngoài chi tiền ở đây. Từ bỏ tham vọng vĩ đại về quân sự. Loại bỏ các dự án quốc phòng xác sống. Xây dựng một hải quân và quân đội đủ lớn để bảo vệ bờ biển của chúng ta – không hơn. Đầu tư lại vào ngoại giao. Rút lui khỏi nỗ lực đóng vai một người khổng lồ về chính sách đối ngoại, một vai diễn mà chúng ta không phải và đã không còn là trong một thời gian rất dài.

Chúng ta phải xây dựng lại một nền văn hóa ngoại giao trong đó chúng ta cố gắng hiểu các quốc gia khác không phải với tư cách là một cường quốc tân thực dân, mà với tư cách là đối tác bình đẳng. Phấn đấu vì sự chung sống hòa bình, chứ không phải đối đầu. Vương quốc Anh là một hòn đảo – một hòn đảo nhỏ, mặc dù nó là một hòn đảo lớn. Tuy nhiên, các nhà lãnh đạo của chúng ta đã đưa chúng ta đến một tình trạng tồi tệ.

Thách thức để khôi phục vị thế quốc gia của chúng ta là rất lớn. Công việc phải bắt đầu ngay hôm nay – không phải bằng cách gieo rắc sợ hãi, mà bằng cách làm việc chăm chỉ và tập trung không ngừng vào nhu cầu của những người lao động bình thường. Họ đã bị bỏ qua và coi thường quá lâu bởi dòng chính thống.

Keir Starmer không phải là người để dẫn dắt cuộc tấn công đó. Thực tế, dường như không có bất kỳ nhà lãnh đạo chính trị nghiêm túc nào ở Anh ngày hôm nay có khả năng làm điều đó. Đó có lẽ là lời buộc tội đau đớn nhất trong tất cả.

